

CARAPACHAYSKI ODER - CIKLUS "GLEDALIŠČE...DOMA!"

Kakor vsako leto smo tudi letos meseca marca - po poletnih počitnicah - polni energije začeli z vajami in pripravo za novo predstavo ob 60. obletnici našega Carapachayskega doma.

Pa nam je pandemija koronavirusa Covid-19 zmešala vse načrte. Na večer 19. marca smo izvedeli, da začnemo s strogo dvotedensko karanteno, ki se pa na žalost vleče vse do danes.

Upali smo, da bo karantene (in pandemije) hitro konec, da se bomo kmalu vrnili v normalno življenje. Ko so nam pa vsaka dva tedna obnavljali "dvotedensko" karanteno, smo se vprašali, kako ostati v stiku med seboj in je šinila misel: "Če publika ne more na predstavo v dom, pa prestavimo gledališče k njim domov!"

In tako je nastal cikel "Carapachayski oder te vabi v gledališče...doma".

Skozi 9 sobotnih večerov smo po spletu predvajali igre, ki smo predstavili na odru Carapachayskega doma v zadnjih letih.

Imeli smo zelo lep odziv. Hvala vsem, ki ste nas skozi teh 9 sobot zvesto spremljali. Upamo, da ste se malo nasmejali in vsaj za nekaj ur pozabili na pandemijo in karanteno.

Predstave še vedno lahko ogledate na spletu, na sledečih povezavah:

• **Don Camillo:**

<https://youtu.be/q66uFQp5198>

• **Skopuh:**

<https://www.youtube.com/watch?v=EMIF768RaP-c&authuser=1>

• **Politikant:** <https://www.youtube.com/watch?v=TJJexsa9YRw&authuser=0>

• **Fiziki:** <https://youtu.be/xjB9-ldwPRU>

• **Zakonci Stavkajo:**

<https://youtu.be/66PPipeWYT8>

• **Butalci:** <https://www.youtube.com/watch?v=6cM60Yn-eWg&feature=youtu.be>

• **Nona:** <https://youtu.be/zoAENC9kUBk>

• **Pri belem konjičku:**

<https://youtu.be/I9HNFniBZuw>

• **Limonada Slovenica:**

<https://youtu.be/ozj965OS1UE>

Upamo, da bo pandemije res kmalu konec in se bomo lahko znova srečali na novih predstavah.

Do tedaj se pa pazite, Bog vas živi in Marija Pomagaj naj vas varuje!

Carapachayski oder

HABITANTES DE LA SOLEDAD | Nova knjiga Jožeta Lenarčiča

Že nekaj časa nazaj je Jože prijateljem napovedal, da pripravlja novo knjigo.

Po prvi Manoj de nomeolvides (2008, v slovenščini Odtргane spominčice) in drugi Confidencias en el paraíso (2012) je dozorela tretja. Pisanje mu je zapolnilo ves prosti čas zadnjih dveh let - mimogrede, morda ste tudi vi pogrešali njegove pogoste prispevke v Svobodni Sloveniji...

In prav v trenutku, ko sta nas pandemija in karantena zaprli med stene naših domov in nas oddaljili od znancev in prijateljev, je knjiga dozorela za tisk. In danes je, navkljub vsem težavam, že na razpolago v (spletnih) knjigarnah.

M.P.: Manoj de Nomeolvides - tvoja prva knjiga se dogaja v času med vojno. Ko Tomaž Mlakar začne pripovedovati svojo zgodbo poteka leto 1940. Vojna mu je ukradla mirno življenje na vasi in še sanja se mu ne, da bo ob koncu knjige v daljni in takrat še neznan Argentini.

Celih 50 let mine od njegovega odhoda iz domovine predno njegov sin Andrej prvič pride v Slovenijo. Nova država - Republika Slovenija in tudi nova knjiga - Confidencias en el Paraíso, ki je nekako nadaljevanje zgodbe prvih protagonistov.

Habitantes de la Soledad nam zdaj prinaša čisto novo osebo in zgodbo, a morda niti ne tako drugače?

J.L.: Tako je. Nova knjiga je skupek zelo različnih zgodb. Nima izrazitega stika z mojima prejšnjima knjigama, vsaj ne v smislu, da bi bila del neke vrste trilogije s prejšnjima. To je knjiga socialnega, psihološkega značaja. Je velika raznolikost v šestnajstih glavnih likih, vsak s svojo posebno zgodbo. Naslov knjige se osredotoči na individualnih položajih, ki se pa v določenih trenutkih zblizajo. Prav tako, kot v življenju samem, se vse končno zblizajo.

M.P.: Tematika tvojega dela je lahko tudi slovenska tematika, a kljub temu je knjiga, prav tako kot prejšnji dve, pisana v španščini.

J.L.: Pišem v španščini, ker je jezik, v katerem največ berem. Čeprav veliko berem tudi v slovenščini, je večina knjig, ki so mi pomagale razvijati svojo literarno domišljijo, v španščini. O tematiki jezika bi lahko dosti govorili. Jezik je instrument, vsak mora izbrati tistega, ki ga bolje obvlada, da se bo slišal uglašen, da se bo kompleksno slišalo enostavno in naravno.

M.P.: Dogajanje prvih dveh knjig je postavljeno v konkretne kraje - Slovenija / Bizovik / Ljubljana / Argentina, med imeni protagonistov srečamo tudi nekaj znanih resničnih imen.

Habitantes de la Soledad je tudi v tem pogledu različna. Nobenia, Libana, BUDNA, Buchman. Namišljena imena oseb, krajev in ustanov seveda spominjajo na marsikaj ali marsikoga zelo konkretnega. Zakaj si izbral tak način pisanja?

J.L.: Kot je v teh primerih običajno, moram reči, da je vsaka podobnost z resničnimi dogodki zgolj naključna. Nova knjiga je fikcija in z njo želim, da bi se bralci ne raztresli s kako določeno realnostjo. V prvih dveh knjigah sem se moral spoprijeti z mnogimi vprašanji in zadevami, ki so mi jih bralci prinašali v zvezi z Zgodovino, kot da bi zgodovinski dogodki pokrivali literarno ustvarjanje. To me je naučilo in sem iskal alternativo, da bi Zgodovina ne bila važna v tej novi knjigi. Zato sem se odločil, da bom uporabljal izmišljena imena, ker niso pomembna imena ampak zgodbe protagonistov. Ne morem pa prepričati, da bi nekdo našel kake reference ali podobnosti v tistih likih, a to je sekundarnega pomena.

M.P.: A kljub tem okoliščinam nam že naslov knjige nakazuje, da je prvotni kraj dogajanja nematerialen: "Nobenia" je v bistvu "samota / soledad". S čim povezuješ to samoto, zakaj je kraj, kjer protagonisti živijo samotni, če ne že samota sama?

J.L.: Nobenia je majhna država, utopljena v nerešljivem paradoksu. Pretekla civilna vojna je pustila globoke posledice ne samo v protagonistih, ostale so tudi nezceljene rane, nerešene zadeve, o katerih jim ni dovoljeno govoriti. Nobenia živi pod despotičnim režimom, ki ne

dovoli, da bi se te zadeve rešile. Ta nezmožnost govorjenja je vzrok vedenja ljudstva.

M.P.: Nobenia je pa tudi razklana država. Med besedami, ki si jih uporabil za opis te razklanosti je nam tako znana "grieta". Nevidne črte, ki prebivalce ostro deli na "naše" in "druge", oblast niti ne poskuša izbrisati ampak jo celo aktivno ustvarja in ohranja.

J.L.: Tako je. Prevladujoča oblast v Nobenii neusmiljeno pospešuje razpoko, razkol med svojimi prebivalci. To prisilno ločevanje pospešuje nezaupanje, seveda, izolacijo in končno -glavno temo knjige-, deljeno osamljenost. Vendar ne sprejmejo vsi tega položaja: čeprav nekateri liki niso po naravi prestopniki, čutijo potrebo, da se osvobodijo tega dušenja.

M.P.: Zanimiva je obdelava čustev, ki jih skozi strani izražajo protagonisti. Osebe izkazujejo tvoj jasn pogled na dogajanje in razumevanje politično-filozofskega ozadja. Kaj želiš s tvojimi zgodbami sporočiti?

J.L.: Če analiziramo prebivalce Nobenie, v resnici živijo v položaju, ki se v Zgodovini kar dosti ponavlja. Prevladujoči in zatirani, zmagovalci in poraženci, močni in šibki. Gre za zelo močno in vedno aktualno tematiko. Razkol je vedno veljavna realnost in zaradi nje se brutalno pojavijo razlike, krivice. A kar me je najbolj spodbudilo k pisanju knjige ni zgolj dejstvo interakcije med močnimi in šibkimi. Moj namen je bil pokazati, da navsezadnje, ni toliko demonov. Le nekaj malo jih je, ostali se pa pustijo povleči v prepad. V Nobeniji so na strani močnih navadni ljudje, oportunisti ali pa enostavno strahopetci, ki tudi prenašajo neštete zadeve, kar jih na svoj način istočasno spremeni v zatirane, žrtve tistega položaja. Skratka, nihče se ne reši pod tako ustaljenim

načinom življenja.

M.P.: Tvoje prvo knjigo je Tine Debeljak v predgovoru uvrstil v žanr zgodovinskih romanov in po tej poti si nadaljeval z drugo in zdaj že tretjo knjigo. Če pogledamo malo okoli v naši slovenski skupnosti, po tej poti hodiš praktično sam...

J.L.: Ta zadeva je zame malo delikatna. Ko sem se namenil pisati, sem si zastavljal veliko vprašanj, ki so me motila, na primer, ljudje ne berejo, nimajo potrpežljivosti, nimajo časa. Kot da je literatura postala del preteklosti, za katero moderni človek nima zanimanja. Um modernega človeka se celo navaja brati kratke članke, na hitro, knjiga s 340 stranmi pa nasprotuje tej nestrpnosti. Človek postaja pozoren samo na stvari, ki mu dajo kak trenuten dobiček ali takojšnje zadovoljstvo. Opaziš, da je pogovor postal bolj mrzel, efekten in nervozen. Tisti, ki imamo srebro v laseh, vemo, da je bil nekoč pogovor umetnost.

Kljub temu, ne verujem v to modernost, mislim, da je nočna mora, iz katere se moramo prebuditi. Upiram se, da bi izginila možnost, da se malo ustavimo, mirno usedemo in uživamo z zgodbo. Branje ne more izginiti. Če izgine branje, je konec domišljije. Knjige nam omogočajo ravno to, da razvijemo svojo domišljijo z liki, ki so različni od nas, drugačni položaji, kraji, kulture. Brez domišljije je človek obsojen interpretirati stvari, kot jih vidijo drugi. Ne gre, da bi kopicili več podatkov, temveč da pridobimo sposobnost uživanja izkušenj drugih ljudi, njihovih življenj. Literatura, tako kot glasba, je neskončno polje. Še vedno je neskončno zgodb, ki se jih še nihče ni domislil in čakajo odkritja.

Jože, čestitamo ti za novo knjigo! Veseli smo tega dosežka in nanj ponosni. In ker domišljija ter ustvarjalnost ne počivata ti želimo tudi veliko energije za naslednjo...

"Habitantes de la soledad" je na razpolago v spletnih knjigarnah:

• **Mercado libre**

https://articulo.mercadolibre.com.ar/MLA-873207201-libro-habitantes-de-la-soledad-JM#position=5&type=item&tracking_id=faa77f3e-7af8-4fd7-a8de-8f17888a9eff

• **Editorial Dunken**

https://www.dunken.org/editar-mi-libro-publicar-libro/index.php?opt=2&id_titulo=18017

Pripravili: Mariana Poznič - Lucijana Hribar

STO LET PLEBISCITA NA KOROŠKEM

Oktobra letos bo preteklo sto let od plebiscita na Koroškem. A že sedaj potekajo dogodki v zvezi s to pomembno obletnico. Skoraj cela Koroška je ostala na avstrijski strani, ločena od Slovenije – tako kot v istem času tudi velik del Primorske.

Ob tej priložnosti smo prosili gospoda **Valentina Inzka**, naj nam posveti nekaj minut, za kratek pogovor o tem dogodku in sedanjem spominu nanj.

Valentin Inzko je Korošec, avstrijski diplomat. Po babici izvira iz znane Einspielerjeve družine, ki je dala Slovencem šest duhovnikov. Eden izmed njih je bil prof. Andrej Einspieler, deželni poslanec, izdajatelj devetih časopisov, med njimi časopisa Slovenec in Mir, in ki je skupaj s škofom Slomškom ustanovil leta 1851 Mohorjevo družbo v Celovcu. V tej tradiciji je deloval tudi profesor dr. Valentin Inzko, oče našega današnjega gosta, avtor, zgodovinar in tudi predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev.

Diplomat Valentin Inzko ml. je bil veleposlanik v Bosni in Hercegovini ter v Republiki Sloveniji in je deloval v Aziji, Severni Ameriki in Evropi. Trenutno je predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev in Visoki predstavnik mednarodne skupnosti v Bosni in Hercegovini.

R.F.: Ključen je bil plebiscit, usoden za Slovenijo; Koroška je bila ločena od Jugoslavije oz. Slovenije. Kako danes gledajo Slovenci Rož, Podjune, Zile na tisti dogodek?

V.I.: Koroški Slovenci imajo izredno močno regionalno in deželno zavest. Vlogo je igrala zgodovina, saj je bilo Gosposvetsko polje na Koroškem, tudi ustoličevanje knezov, in sploh so koroški Slovenci zelo vezani na svojo domovino, ne pa na Kranjsko.

Seveda pa so igrali vlogo tudi gospodarski vidiki, saj si noben koroški Slovenec ni mogel predstavljati gospodarskega sodelovanja koroških Slovencev z osrednjo Slovenijo preko Ljubelja. Tudi tedanja vojska Srbov, Hrvatov in Slovencev (SHS) za časa plebiscita ni igrala posrečene vloge.

R.F.: Avstrija je seveda marsikaj obljubila slovenski manjšini, a malo izpolnila. Tudi pod vplivom nacizma, zelo močan na jugu Avstrije, je slovensko prebivalstvo moralo marsikaj potrpeti ...

V.I.: To je morda največje razočaranje. Obljube smo dobili v senžermenski pogodbi leta 1919, v koroškem deželnem zboru septembra leta 1920 pred plebiscitom, v Avstrijski državni pogodbi leta 1955 in končno leta 2011 z Memorandumom o dvojezičnih napi-

Valentin Inzko (ml)

“*Narodna zavest tistih, ki so ostali zvesti materini besedi, še nikoli ni bila tako močna. Smo sicer številčno majhni, vendar izredno samozavestni in aktivni. Podobno je kot v Argentini.*”

sih in drugih zadevah. Obljube se niso izpolnjevale, samo delno ali pa z veliko zamudo. Vse to in drugi usodni vzroki so bili del načrtovane germanizacije in asimilacije, ki so povzročili, da je naše število dramatično padlo. Če je bilo leta 1920 kakih 100.000 Slovencev, jih je danes le še približno 10.000.

R.F.: Je narodna zavest še vedno močna med Korošci? Sam sem imel priložnosti biti (v Argentini) s Slovenci iz Koroške, in vedno so bili zelo zavedni.

V.I.: Narodna zavest tistih, ki so ostali zvesti materini besedi, še nikoli ni bila tako močna. Smo sicer številčno majhni, vendar izredno samozavestni in aktivni. Podobno je kot v Argentini. Vzemite 7.000 do 10.000 Argentincev ali kako občino in se vprašajte, koliko imajo oni prireditev in koliko jih imate vi. Mi na Koroškem jih imamo okoli 1.000, z Domom SODALITAS v Tinjah pa še mnogo več. To ne premore nobeno avstrijsko mesto ali skupina te velikosti.

Imamo pa tudi vse več naših ljudi na vodilnih funkcijah, ki dodatno krepijo samozavest koroških Slovencev. Novi škof recimo je koroški Slovenec, mnsgr. Jože Marketz. Ali direktor Burgteatra na Dunaju, največje-

ga nemško govorečega gledališča v Evropi, je Martin Kušej. Smo kulturna velesila in pisatelje, kot so Lipuš, Maja Haderlap ali pa Fabjan Hafner, poznajo po vsej Avstriji. Tudi slikarje Omana, Janusa, Vouka in druge. Imamo pa tudi univerzitetne profesorje, novinarje, filmske ustvarjalce, kreativne režiserje itd. Predvsem pa imamo tudi tri slovenske gimnazije s skoraj 1.000 učenci.

R.F.: Ob tej obletnici je verjetno marsikje prišlo do kake spominske proslave. Kako je prišlo do performansa Dies Irae, v katerem je nastopila Valentina, vaša hčerka, in to v obeh jezikih?

V.I.: DIES IRAE je uprizorila begunska hči, Nika Sommeregger, Valentina pa je igrala eno od treh glavnih vlog. Performans primerja s presunljivimi besedili izgnanstvo Trojank, ki jih je opisal Evripid, z izgnanstvom koroških Slovencev za časa Hitlerja. Iz druge svetovne vojne obstaja namreč kar nekaj pisem naših žena, ki so v svojem obupu in hrepenenju po domovini pisale pretresljiva pisma domov na Koroško. Seveda tema izgnanstva ravno vam "Argentincem" ni neznana. Citiral bi le en stavek iz DIES IRAE: "Na azil in begunstvo se ne moreš pripraviti!"

R.F.: Tudi predstavitev Handkejevega prevoda knjige Hafnerjevih pesmi je potekala v novem kulturnem domu v Svečah in prav v tem času. Peter Handke – Nobelov nagrajenec, je namreč sin slovenske matere. 2019 je bil nagrajen z Nobelovo nagrado, in vemo, da mu je materin jezik znan.

V.I.: V moje veliko veselje je predstavitev Hafnerjevih pesmi s prevodi Petra Handkeja potekala v domačih Svečah v novem kulturnem domu, ki ga urejam že štiri leta. Handkeja sem pa zopet srečal na veliki šmaren, na gospojnico, 15. 8., saj prihaja iz Pariza

redno v svoj domači kraj v Grebinj. Ta dan nikoli ne zamudi petih litani, ki jih je deloma citiral tudi v svojem nagovoru za Nobelovo nagrado v Stockholmu v slovenščini: "Sveta Marija, prosí za nas!" itd.

R.F.: Kako pa gledate na prihodnost Slovencev oz. Korošcev v smislu obstoja kot del slovenskega naroda? Prav sedaj je nekaj novih dvojezičnih krajevnih oznak. Je to morda znak za boljše odnose avstrijske vlade do Slovencev?

V.I.: Atmosfera še nikoli ni bila tako pozitivna, zanimanje za slovenščino nikoli tako veliko. To opažamo pravzaprav že od sinode 1972 naprej, ko je prišlo na cerkvenem področju do sprave in konsekvence dvojezičnosti v cerkvah, njenih dokumentih in medijih. Boljšo atmosfero občutimo tudi od trenutka, ko je padel komunizem v Jugoslaviji in je Slovenija postala ne samo samostojna država, temveč tudi članica EU in NATO. Na kratko: številčno, demografsko nazadujemo, imamo pa tudi kar lepo število nemško govorečih sodeželanov, ki so se naučili našega jezika. Naša samozavest in ponos pa raste.

R.F.: Jezik je odločil ena ohranjanje narodne zavesti, saj sta narodni značaj in jezik tesno povezana. So na Koroškem slovenske šole, kamor zahajajo otroci, tako v osnovne razrede kot v srednjo šolo?

V.I.: Naš cilj je seveda kvalitetna izobrazba v slovenščini od jasli in otroškega vrtca, preko osnovne šole in gimnazije do univerze, kar je deloma že uresničeno. "Z jezikom smo ali nismo" je rekel že Prešernov nagrajenec Florjan Lipuš. Zato je kakovostna izobrazba eden glavnih ciljev narodnostne politike na Koroškem.

R.F.: Bi želeli še kaj dodati?

V.I.: Argentinski in koroški Slovenci smo do neke mere v podobnem položaju. Dali ste Sloveniji enega predsednika vlade, enega kardinala, SKA je natisnila skoraj 300 knjig, ste samozavestni in uspešni. Vse to ste pa dosegli, čeprav niste imeli nikakršne podpore od države. To prednost pa imamo mi na Koroškem, saj država predvideva izobrazbo, sodstvo in administrativni jezik v slovenščini. Naš trud in borba se pa nadaljujeta, da se vse te obljube tudi uresničijo.

Vendar je najpomembnejše kulturno delo, ogenj, ki ga nosimo v sebi in ljubezen do materne jezika. To je garancija, da bomo obhajali tudi 200-letnico plebiscita leta 2120.

R.F.: Lepa hvala torej za vaš čas in obilo sreče želimo koroškim Slovencem ter obstoj na mnoga leta!

Rok Fink
Lektoriranje: **Tjaša Lorbek**

OkrOgle OBLETNICE | *Bitka za Varšavo* - 1920

Stoletnica »Čudeža ob Visli«

Poljska ima zelo razgibano zgodovino. Od leta 1795 pa do začetka XX stoletja je bila razdeljena med avstrijskim cesarstvom, kraljevino Prusijo in ruskim imperijem. Po prvi svetovni vojni, ki je spremenila veliko meja v Evropi, so se pa ta ozemlja združila in 11. novembra 1918 je bila proglašena Poljska država. Obsegala je tudi precej ne-poljskega ozemlja na vzhodu.

Boljševiki, ki so zavladali v Rusiji po Oktobrski revoluciji in po porazu carske vojske – »belih« - so se z Leninom na čelu odločili, da pridobijo nazaj ozemlja, ki jih je po tej vojni Rusija izgubila: Baltske države, Belorusijo, Ukrajino in vzhodni del Poljske.

Prva bitka med boljševiki in Poljaki je bila pri beloruskem naselju Mosty, 14. februarja 1919, s poljsko zmago. Konec maja 1920 je pa Rdeča armada začela s protinapadi. Poveljeval ji je 27 letni maršal Mihail Tuhačevski. Svoje čete je nagovoril: »Zapadni svet ne pozna dobrot revolucije in preko trupla Poljske pelje pot v splošni požar.«

Junija so že zavzeli Kijev, glavno mesto Ukrajine.

Po tem so pričeli vdirati v notranjost Poljske. Brez vojne napovedi so ruske čete junija 1920 prekoračile na večih mestih skupno mejo. Poljski obrambni sistem ni vzdržal in zapovedan je bil umik. 17. julija so Rusi že zasedli mesto Grodno v Belorusiji, čez 11 dni poljski Bialystok, potem Brzešč. Ni jih bilo moč ustaviti. Napredovali so proti Varšavi. V vseh zasedenih krajih so vpeljali ruski sovjetski sistem. Padec glavnega mesta bi pomenil konec neodvisne države. Vsa Evropa je bila prepričana, da bo Poljska poražena.

Pustili so jo skoraj samo. Zaveznica Anglija ji je poslala nekaj vojaških svetovalcev, Francija poleg svetovalcev – med njimi, Charles de Gaulle - tudi tanke FT-17, sosednja Litva je bila na ruski strani, ker so ji obljubili vrnitev zasedenega ozemlja. Le Madžari so se odzvali s 30.000 konjeniki, ki pa niso prišli do cilja, ker jim socialistična vlada Češkoslovaške ni dovolila prehoda skozi svoje ozemlje. In nobena sosednjih držav jim ni hotela prodati vojnega materiala. Na Poljsko so tudi pritiskali, naj se ne bojuje s petkrat

številnejšo vojsko. Stvarno nimajo nobene možnosti, da bi Sovjete ustavili. Da si prihranijo razdejanje, naj predlagajo premirje in sprejmejo rusko zahtevo in se brezpogojno predajo.

A poljska vlada, pod vodstvom maršala Józefa Piłsudskega, ki je tudi vojno vodil, je ostala pri svojem, da se bo borila do zadnjega.

Rdeča armada je 10. avgusta že prešla čez reko Vislo in se bližala Varšavi. Vse evropske države, razen Anglije in Vatikana, - nuncij je bil kardinal Achille Ratti, poznejši papež Pij XI - so odpoklicale svoje diplomatske osebje.

Poljaki so se utrdili v bližini naselja Ossow, 23 km od Varšave. 14. avgusta so se začeli spopadi. Bitka je trajala do naslednjega dne, 15. avgusta. Rusi so obvladovali položaj, a jih je poljska konjenica z nepričakovanimi in tveganimi manevri presenetila in ustavila njihov prodor. Med to bitko so posebne poljske edinice pretrgale vse zveze med ruskimi vojaškimi enotami, nastala je zmešnjava, povečala so se križala, poljska vojska je naprej napadala.

Vse to je privedlo, da so Rusi odnehali. K temu je tudi pripomogla skrajna izčrpanost vojakov in visoko število padlih in ujetih.

Ta datum, 15. avgust, dan Marijinega vnebovzvetja, je ostal v poljski zgodovini kot dan »Čudeža ob Visli«. Na ta dan tudi praznujejo »Dan vojske« - Día del Ejército.

Od tega dne naprej je poljska vojska prevzela iniciativo in dosegla umik in beg sovjetskih demoraliziranih in izčrpanih čet. 25. avgusta so poljske enote že dosegle rusko mejo. Zaradi zmešnjav in verjetno tudi nesposobnega vojnega vodstva je Lenin predlagal ustavitve ognja – »alto el fuego« in 18. marca 1921 sta Rusija in Poljska v mestu Riga podpisali mirovno pogodbo.

Ta nepričakovani poraz Sovjetske zveze je imel za Evropo odločilne posledice.

Pri tem boljševičkem napadu na Poljsko se ni šlo samo za izgubljene teritorije, ampak je ta napad predvsem odgovarjal Leninovim načrtom, da vneti komunistično revolucijo po evropskih deželah. Z zavzetjem Poljske bi odstranili zapreko in njegova oblast bi segala prav do meja držav srednje Evrope in bi, že bližje, lažje razširjal komunizem po vsej izčrpani povojni Evropi. Izbral bi

nezadovoljstva, nemire in proteste ki so se pojavljali vseh vseh. Odprlo se mu je ugodno prizorišče za doseg svojih ciljev:

Leta 1918 so v Finlandiji domači komunisti vzpodbudili civilno vojno, a so propadli.

Poražena Nemčija je bila polna socialnih protestov. Med njimi, januarja 1919 v Berlinu vstaja komunistične »Spartakove zveze« - Rosa Luxemburg - ki jo je po nekaj dneh vlada zatrla.

Marca 1919 je Béla Kun proglasil Sovjetsko Republiko Madžarsko, ki pa je vzdržala le nekaj mesecev.

Maja 1919 je prišlo do komunistične vstaje v Romuniji, prav tako zatrte.

Augusta 1919 se je začel v severni Italiji »Biennio Rosso«. Po tovarnah so se ustanovljali delavski sveti, ki naj bi po sovjetskem modelu prevzeli oblast v teh tovarnah in so s stavkami podpirali to zahtevo.

Evropa je bila pravi sod smodnika. Kot nalašč za sovjetske načrte.

Boljševičski poraz v tej vojni je pa preprečil ta načrtovani prodor na zapad. (To se je potem zgodilo 25 let kasneje, po drugi svetovni vojni, z vzhodno Evropo).

V poljsko – sovjetski vojni se ni šlo samo za spopad med dvema državama, ampak je bil

*»Zgodovina sodobne civilizacije ne pozna važnejšega dogodka kot je bila bitka za Varšavo leta 1920 in ne pozna nobenega dogodka katerega pomembnost bi bila tako podcenjevana.«
civilizacije ne pozna važnejšega dogodka kot je bila bitka za Varšavo leta 1920 in ne pozna nobenega dogodka katerega pomembnost bi bila tako podcenjevana.«*

“UBI JANŠO”

14. vlada Republike Slovenije je uradno nastopila v petek, 13. marca 2020 zvečer. Komaj uro po imenovanju so se njeni člani že zbrali na prvi seji z namenom, da sprejmejo prve ukrepe: pandemija koronavirusa je v Sloveniji takrat že povzročila čez 100 okužb, odhajajoča vlada Marjana Šarca pa je ta problem zanemarila.

Kljub kalkulacijam odhajajočega predsednika, ki je s svojim nepričakovanim odstopom računal na predčasne volitve, je Janezu Janši uspelo sestaviti koalicijsko vlado.

A novi vladi je bila vojna napovedana še pred njenim nastopom: meseca februarja, ko je sedanja koalicija šele začela nastajati, se je 75 intelektualcev s pismom proti bodoči vladi Janeza Janše obrnilo na javnost: »Podpisnice in podpisniki tega poziva smo resno zaskrbljeni vpričo trenutnih političnih dogovorov ob nastajanju Janševe koalicije, saj menimo, da lahko državo hitro popeljejo v krog tistih držav članic Evropske unije, ki so danes na črnem seznamu kršiteljic temeljnih načel varovanja demokracije, pravne države, neodvisnosti medijev in človekovih pravic.« Namen politične destabilizacije vlade, ki jim

ne bi bila po godu, je bil torej napovedan. Niti razsajanje koronavirusne pandemije jih ni ustavilo.

Prvi protivladni shod se je vršil 28. februarja pod imenom "Proti koaliciji sovraštva", na katerem je bilo prvič slišati (ne preveč ljubeznivi) slogan "ubi Janšo".

Komaj 10 dni po nastopu vlade, 23. marca, so začeli v središču Ljubljane prvi protesti posameznikov, ki so v znak nestrinjanja z vlado prižgali sveče na Trgu Republike. Tako so sledili drugi manjši protesti, saj so bila zaradi karantene večja zbiranja prepovedana.

V aprilu so začeli tedenski petkovi protesti: tri zaporedne petke so nezadovoljstvo z aktualno vlado izražali z ropotanjem z lonci na balkonih, nato so se pa 24. aprila usedli na kolesa in se prvič zapeljali skozi Ljubljano. Od takrat se manifestacije ponavljajo vsak petek.

Gesla ki jih na svojih plakatih kažejo petkovi protestniki, so zelo raznovrstna in zgovorna: "Smrt janšizmu, svoboda vsem"; "Dvig plač za delavce", "Vlada, ne bodi kot prašiči iz Orwellove živalske farne", "Kdaj naj odstopi vlada?", "Proletarci vseh dežel združite se", "Delavsko upravljanje podjetja", "Stop diktaturi".

Glede na to, da so te akcije začele komaj

nekaj dni po nastopu vlade in so bile že vnaprej napovedane je jasno, da gre za rušenje vlade le iz ideoloških razlogov nestrinjanja z njo. Sedanja opozicija tega namena niti ne skriva. Člani prejšnje manjšinske vlade, ki je zaradi lastne nesposobnosti odstopila, se zdaj trudijo, da bi razbili vladajočo koalicijo.

Kakšen je bil že od vsega začetka vpliv in pomen medijev pri teh akcijah?

"Pri rušenju sedanje vlade s strani medijev

“Gre za rušenje vlade le iz ideoloških razlogov nestrinjanja z njo.”

časnik.si

predvsem spopad med dvema nasprotnima ideologijama, z drugačnimi svetovnimi nazori ter družbenimi ureditvami: demokratična katoliška Poljska, ter totalitarna komunistična in ateistična Sovjetska zveza.

Katoliška Poljska se je zavedala v kakšno nevarnost se podaja. Poraz bi pomenil njen konec. Škofje so od vsega začetka pozivali narod k molitvi in postu za srečen izid. Prirejali so verske shode, skupne molitve rožnega venca, češčenje Najsvetejšega. Zavedali so se, da brez božje pomoči po nobenih računih Poljska ne bo zmogla ustaviti sovjetskega prodiranja. A ustavila ga je. Zmago v bitki za Varšavo na praznik Marijinega vnebovzvetja Poljaki vzamejo kot čudež in začetek zmagovitih pohodov.

O tej vojni in poljski zmagi se težko kaj več najde v evropskem zgodovinopisju. Sir Edgard Vicent d' Abernon (1857 – 1941) angleški politik, diplomat in pisatelj – bil je v Varšavi med to vojno – je pozneje izjavil: »Zgodovina sodobne civilizacije ne pozna važnejšega dogodka kot je bila bitka za Varšavo leta 1920 in ne pozna nobenega dogodka katerega pomembnost bi bila tako podcenjevana.«

Zakaj to?

Ta bitka je takrat ustavila širitev komunizma po Evropi. Večina evropske »kulturne elite« je simpatizirala s tem sistemom in podpirala novo nastalo totalitarno boljševičsko državo.

Do konca osmega desetletja prejšnjega stoletja je bilo po vseh državah pod komunizmom strogo prepovedano omenjati to vojno. Kar je upošteval tudi njim naklonjen svet.

Vse stvarne analize in utemeljene napovedi vojaških strokovnjakov so predvidevale neizbežen poraz Poljske. In glej čudo!... to se ni zgodilo. Kaj je poseglo vmes? Res bolje, da se ta stvar pusti kar pri miru.

Po drugi strani so pa komunistično poplavo preprečili Poljaki – Slovani in še katoličani povrh. To je pa že kar malo preveč, da bi jim ta »razsvetljena elita«, ki usmerja javna mnenja, priznala kakšen zgodovinski važen uspeh.

Po reviji »Cristo hoy« in Internetu pripravil Franci Markež

je paradni konj postala javna RTV. Je tista, ki tako rekoč sistematično skuša destabilizirati vlado, kar sploh ni njena naloga. Lahko je kritična do vlade, ne sme pa je destabilizirati“ je dejal Ivan Štuhec na Radio Ognjišče.

Vsaka poročila na TV se začnejo s prispevkom o nezadovoljstvu z vlado. Trenutno so hrbtnica rušilcev vlade.

Za obeležitev dneva državnosti vlada vsako leto organizira osrednjo prireditev. Na kongresnem trgu so odmevale slovenske narodne in domoljubne pesmi, ki jih že več let ni bilo priložnosti slišati na takih proslavah. Stvar je prišla tako daleč, da so nasprotniki vlade organizirali "anti proslavo", s petjem Internationale in govore nasprotovanja vladi z vzkliki "Smrt fašizmu, svoboda narodu".

Trenutno so v teku napadi na člane vlade, najprej na ministra Počivalška, nato na ministrice Aleksandro Pivec. Zanimivo je, da jima korupcijo očitajo prav tisti, ki so pripravljali svojim političnim somišljenikom odpustiti veliko večje korupcijske grehe. Uporaba takih dvojnih meril pa itak ni izključno slovenska - o tem veliko vemo tudi pri nas v Argentini.

Poletje 2020 je v Sloveniji vsestransko vroče.

Mariana Poznič

JEZIKOVNI OREŠČEK

*Kaj potrebujete,
kaj uporabljate in
kaj morate storiti?*

V pogovornem jeziku namesto glagola **potrebovati** pogosto slišimo glagol **rabiti**. Gotovo ste že ujeli ali izrekli kaj podobnega:

»Rabite mir? Prav imate, tega res ne rabite prenašati.«

Rabiti – uporabljati – porabljati

Rabiti

Rabiti pa v slovenskem knjižnem jeziku, sodeč po slovarju, nima prav veliko opraviti z izražanjem potrebe, temveč z njenim zadovoljevanjem. Ob geslu je namreč takšna razlaga: *delati, da kaj opravlja določeno delo, nalogo in s tem zadovoljuje potrebe koga*.

Pri prevajanju v španščino rabimo slovar, a nas pravopis napotuje k manj zaznamovani in pogostejši izbiri – glagolu **uporabljati**.

Uporabljam slovensko-španski slovar. Vsak dan uporabljam zobno nitko. Kot pripomoček pri pouku uporabljamo računalnik.

Ali lahko na primer lahkomišno rabimo denar? Bolje je reči, da ga **porabljamo** ali **zapravljamo**.

Potrebovati

Če izražamo potrebo in je nekaj v stanju, ko mora kaj imeti, bo pravilna izbira glagol **potrebovati**.

Potrebujem pomoč. Otroci potrebujejo ljubeče starše.

Tako mora biti: nad razmerami nam ni treba obupovati

V pogovornem jeziku pa radi izjavimo še, da »česa ne rabimo narediti«. Zvezo glagola rabiti z nedoločnikom smo prevzeli iz nemščine, v knjižnem jeziku pa jo moramo zamenjati z **morati + nedoločnik** oziroma **ni treba + nedoločnik**, kadar zanikamo.

Moram napisati pismo teti. Pisma mi ni treba napisati danes.

Žal moramo še vedno ostati doma in biti previdni. Ni nam treba obsedeti za televizorjem. Potrebujemo pa svež zrak in optimizem. Ko boste odšli na sprehod, uporabite masko.

Maja Kračun

ŠE VEDNO TE VIDIM PRED SEBOJ, ŽIVLJENJE, KAKOR TAKRAT ...

V teh dneh se poslavljamo od **Minke Balantič** (1924-2020), sestre slovenskega pesnika Franceta Balantiča. Objavljamo njeno življenjsko pripoved, ki jo je zapisala sestra Tilka Jesenik, objavljena pa je bila v knjigi *Prelomna leta*.

S pomladnim dežjem prihajajo zvoki minulega časa. Stisnjeni med sive stene let z gluhihimi prsti segajo po strunah srca. Vem, srce je onemoglo. Čutim njegovo nemoč. Vendar, življenje, tvoja zgodba se že preliva čez rob. Besed je vedno manj ...

Koga zanimajo dnevi, ki se vračajo v mojo zavest? V dolgih nočeh brez spanja listam po njihovih orumenelih listih, ki jih je več deset tisoč; polni so krhkih besed in bojim se, da bodo izginile. Svojo življenjsko izpoved sem izročila varnim rokam. Besede, razsejane po spominu, me združujejo z njo, ki jih je s tenkočutnostjo sestrskosti zbrala v pripoved, obogateno z lastnim čutenjem, ne da bi s tem zmanjšala verodostojnost mojih pričevanj. Njene besede so moje besede.

Rodila sem se na svetega Petra in Pavla dan, zgodaj zjutraj, leta 1924 na očetovem domu v Novem trgu številka 9. Takrat se je začela moja življenjska pot v družini z mamo Marijo (Micko) in atom Antonom (Tonetom) ter bratom Francetom (Franceljom), ki je bil rojen leta 1921. To so bila moja srečna leta. Z bratom sva se brezskrbno igrala na dvorišču za hišo in v bregu, ki se vzpenja do gozda pod Starim gradom. Nisva poznala strahu, nobena igra ni bila prenevarna, saj je nad nama bedela skrbna mama. Take brezskrbnosti nisem doživela nikoli več.

Prvo spoznanje, da življenje nikomur ne prizanaša, sem občutila že kot otrok.

Po smrti stare mame smo morali zapustiti očetov dom. Atov obraz ni bil še nikoli tako mrk in oči tako kalne ... Pobrali smo najnujnejše. Jaz sem k sebi stisnila mucka in ga odnesla s seboj. Postali smo brezdomci. Odšli smo najprej k maminim sestram in staremu atu (to so bili Ovcinovi). Živeli so v skromni hišici nad bregom v bližini gozda ob vznožju Starega gradu. Pri njih smo ostali, dokler starši niso našli boljšega stanovanja v Novem trgu. Sestra Karla Benkoviča, mojega krstnega botra, je bila žena domžalskega trgovca Senica, ki je bil lastnik manjše hiše, v kateri je naša družina dobila svoj drugi dom. Z bratom sva se hitro živela v predmestno življenje med otroki, ki so naju z veseljem sprejeli medse. Ulica, prašna poleti, zasnežena pozimi, bližnji travniki, polni cvetja, pokošena trava, kupi mrve, bližnja gmajna in navsezadnje Bistrica, to je bil svet mojih otroških let, najtesneje povezan z bratom, ki sem mu sledila, velikokrat brez njegovega »navdušenja«, na vsakem koraku. Ata je bil takrat v tovarni Titan zaposlen kot skoblar, mama pa je kuhala usnjarjem, ki so delali v Knafličevi usnjarjni; tovarna je bila blizu našega stanovanja, na drugi strani Bistrice, zato so lahko hodili k njej na kosilo.

Želja staršev, da bi si ustvarili lasten dom, se je uresničila, ko so leta 1934 zgradili skromno hišo na levem bregu Bistrice. Ob vodi je takrat raslo drevje, največ je bilo visokih jesenov, pod njimi pa podrast in grmovje. Cigani so tam našli prostor za svoje začasno bivališče, zato so mu rekli Ciganska vas.

Takrat so se kakor pred nevihto nad nami že zbirali črni oblaki. Temna slutnja bližajoče se druge svetovne vojne je s finančno krizo najbolj prizadela delavce. V hranilnicah in bankah ni bilo mogoče dvigati prihranjenega denarja, zato je mama z velikim naporom prišla do svojih prihrankov. In tega se je z grenkobo vedno spominjala. Denar, ki ga je imela v Hranilnici v Kamniku, sta z atom prigarala, navsezadnje bi skoraj ostala brez njega. Čeprav sem bila še otrok, stara deset let, sem vedela, kaj

doživljata mama in ata. Razmišljala sem kot odrasla in od takrat sem se med otroško igro večkrat znašla v skrbeh ... Ata se je bal, da ga bodo dali iz tovarne. Brezposelnost je bila velika. Mama je trepetala za vsak dinar, saj je morala s skromno atovo plačo poravnati vse stroške za vsakdanje življenje in za hišo, ki še ni bila dograjena.

Marca 1935 se je v novi hiši rodila sestra Tilka. Oba z bratom sva je bila zelo vesela. Ker sem bila takrat stara enajst let, sem mami pomagala skrbeti zanj. Brat France je bil v tem času v Ljubljani v šoli. Hodil je na klasično gimnazijo. Ko se je ob koncu tedna vračal domov, se je rad igral s svojo sestrico, ki jo je učil govoriti in tudi nagajati (posebno meni sta marsikatero »ušpičila«). Zadnja štiri gimnazijska leta se je vsak dan z vlakom vozil v šolo v Ljubljano. Kljub vsakdanjim težavam je bil to čas mirnega družinskega življenja, ki pa ni dolgo trajalo. Ko je v Nemčiji leta 1933 prišel na oblast Hitler, se je stopnjevala napetost med evropskimi državami, dokler se ni leta 1941 zgodilo najhujše ...

Nehote in z velikim strahom primerjam tisti čas z današnjim. Na vseh koncih sveta se tudi danes dogajajo vojaški spopadi ... Z juga, iz arabskih in afriških držav zaradi vojnih spopadov ljudje bežijo v Evropo iskat zatočišče. Priča smo največji selitvi narodov. Pojavlja se terorizem, ki se nezadržno širi. Ljudje so nestrpni, nezadovoljni z oblastmi in s svojim življenjem. Kapital se kopiči v rokah posameznikov, ki bogatijo na nepošten način z izkoriščanjem in suženjskim delom domače in tuje delovne sile. Razcepljenost slovenskega naroda zaradi revolucije med vojno (in po njej) je tako globoka, da ji ni videti konca, na žalost se nasprotja še poglobljajo.

A moj namen ni, da gledam v negotovo prihodnost. Ozreti se hočem nazaj – sedemdeset in več let. Dotaknila sem se nekaj mejnikov iz svojega življenja, ki so me zaznamovali v odraščanju: odhod iz rojstne hiše, med sovrstniki in predmetnem okolju, nova hiša in ... začetek šolanja ...

V osnovno šolo sem začela hoditi, ko še nisem bila stara šest let. Ker so šle v šolo moje prijateljice, ki so bile starejše, sem mamo pregovorila, da je vpisala tudi mene. Po preizkusu sposobnosti sem bila sprejeta. V šoli sem bila resna in poslušna, zato so me imele učiteljice rade. Poučevali sta me med drugimi sestri gospe Rupnikovi in se obeh še dobro spominjam. Tudi brat France je bil v kamniški šoli priden in nadarjen učenec, zato se je mama odločila, da bo obema omogočila nadaljnje šolanje.

Po osnovni šoli me je vpisala v meščansko šolo v Mekinjah, kjer je bil uršulinski samostan in so poučevale uršulinke. Trajala je štiri leta in moram reči, da mi je dala vsestransko

izobrazbo. Brat France je šel na klasično gimnazijo v Ljubljano. Da je bila odločitev za šolanje dveh otrok težka, sem dobro vedela. Mami sem bila za to vse življenje hvaležna. S svojo odločitvijo, ki je bila zanjo velika žrtev, nama je omogočila izobrazbo, brez katere bi bilo najino življenje prepuščeno praznim upom v iskanju izpopolnitve želja ...

Po maturi leta 1939 sem sklenila, da se bom čim prej zaposlila. Želela sem pomagati staršem pri preživljanju naše družine. Čeprav smo bili vajeni skromnega življenja, je morala mama skrbno ravnati z atovim zaslužkom, da smo preživeli. A naša mama je to znala. V najem je vzela njivo, zasejala ječmen, nasadila krompir, vsako leto zredila pujska in imela dve kozi, ki sta dajali mleko ...

Bila sem stara šestnajst let. Ob poizvedovanju in spraševanju na različnih krajih za delo (na Duplici v Remčevi tovarni, kasnejšem Stolu, v Smodnišnici ...) nisem čakala doma. Hodila sem na gospodinjski tečaj, ki ga je organizirala ljubljanska Krekova gospodinjska šola v graščini na Zaprihah. Nekaj časa sem delala tudi v »kavarnici« v Kamniškem domu na Glavnem trgu, ki je bila last Belokranjke Barice Nemanič. Tam sem pomagala v kuhinji in pri strežbi ... Stalni gost v tem lokalu je bil Stane Cuderman. Znani kamniški slikar, ki je s freskami poslikaval frančiškanske cerkev, je za svetnike, ki jih je slikal na svež omet, potreboval navdih v živih obrazih ... Opazil je mene, ko sem mu postregla čaj ali kavo. Z videnjem umetnika v prihodnost je moj obraz upodobil v sv. Janezu, ki je še danes na desni strani na oboku cerkve.

Pol leta sem se učila tudi šivati pri šivilji, gospe Solatovi na Grabnu.

A plačila za moje delo ni bilo. Ko sem iskala službo, nisem bila izbirčna. Delala bi karkoli, tudi na žagi v Remčevi tovarni, da bi zaslužila kak dinar. Tako močno sem želela pomagati staršem, da bi imeli manj skrbi zaradi pomanjkanja denarja.

Iz otroštva sem se znašla v mladosti. Življenje je oblikovalo mojo osebnost z značilnostmi karakterja, ki ga imam še danes. Vedno sem čutila s svojimi najbližjimi, z njimi sem prenašala skrbi, celo bolečine in ob tem pogosto pozabljala na sebe. Mama me je želela odvrniti od vpetosti v družinske težave s tem, da sem se učila kuhati, šivati in da sem se vključevala v kulturno življenje kamniške mladine.

Imela sem prijateljice, sosedova dekleta, med drugimi sem se družila z Benkovičovo Linco (Tomanovo) in Pirševno (Šublno) Helo, ki sta bili prav tako »mekinjski frajlici«, kakor so rekli učenkam mekinjske meščanske šole. Veliko prijetnih trenutkov smo preživele skupaj z mladostnimi sanjami, ki se na žalost niso nobeni uresničile.

Kulturno življenje je bilo v Kamniku pred drugo svetovno vojno zelo razgibano. V kamniškem prosvetnem domu, ki je bil središče kulturnega dogajanja, so se vrstile igre in nastopi kamniške katoliške mladine. V dvorani nad kavarno so se srečevali liberalno usmerjeni mladi, kjer so imeli tudi telovadnico. Z

TEČAJI CENTRA ZA SLOVENŠČINO KOT DRUGEGA IN TUJEGA JEZIKA

Štipendije za tečaje v živo (Ljubljana) Potomci Slovencev, stari od 18 do 35 let, lahko do **31. avgusta** zaprosijo za štipendijo za **Zimsko šolo** (dva tedna v januarju) in **Spomladansko šolo** (od marca do junija). Štipendija vključuje zgolj šolnino (brez nastanitve, hrane ali potnih stroškov).

Za samoplačnike Zimska šola znaša 455 EUR za oba tedna (40 ur) in 180 EUR za dodatnih 18 ur. Cena Spomladanske šole je 1414 EUR.

Več informacij o Zimski šoli:

<https://centerslo.si/tecaji-za-odrasle/sole/zimska-sola/>

Več informacij o Spomladanski šoli:

<https://centerslo.si/tecaji-za-odrasle/sole/spomladanska-sola/>

Več informacij o štipendijah:

<https://centerslo.si/tecaji-za-odrasle/splosne-informacije/stipendije/>

Spletni tečaji

- **Intenzivni tečaj slovenskega jezika na spletu:** od 14. do 18. septembra, 20 ur, 235 EUR, prijava do 28. avgusta (več informacij na <https://centerslo.si/tecaji-za-odrasle/tecaji-slovenscine-na-spletu/intenzivni-tecaj-slovenskega-jezika-na-spletu/>)

- **Intenzivni jutranji tečaj slovenskega jezika na spletu:** od 16. do 27. novembra, 40 ur, 392 EUR, prijava do 30. oktobra (več informacij na <https://centerslo.si/tecaji-za-odrasle/tecaji-slovenscine-na-spletu/intenzivni-jutranji-tecaj-slovenskega-jezika-na-spletu/>)

- **Popoldanski tečaj slovenskega jezika na spletu:** od 28. septembra do 14. januarja, 80 ur, dvakrat na teden, 650 EUR, prijava do 6. septembra (več informacij na <https://centerslo.si/tecaji-za-odrasle/tecaji-slovenscine-na-spletu/popoldanski-tecaj-slovenskega-jezika-na-spletu/>)

- **Jutranji tečaj slovenskega jezika na spletu:** od 28. septembra do 14. januarja, 80 ur, dvakrat na teden, 650 EUR, prijava do 6. septembra (več informacij na <https://centerslo.si/tecaji-za-odrasle/tecaji-slovenscine-na-spletu/jutranji-tecaj-slovenskega-jezika-na-spletu/>)

Več informacij o vseh spletnih tečajih:

<https://centerslo.si/tecaji-za-odrasle/tecaji-slovenscine-na-spletu/>

Za noben tečaj ni potrebno predhodno znanje slovenščine, v tem primeru se priporoča osnovno znanje angleščine. Za dodatne informacije se obrnite na organizatorja posameznega tečaja.

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

POMOČ

Generalna skupščina Združenih narodov je leta 2009 razglasila 19. avgust za mednarodni dan humanitarnih dejavnosti. Ta dan nas opozarja na obvezo mednarodne skupnosti, da pomaga ranljivim, preslišanim in zapostavljenim ljudem po vsem svetu. Na ta dan se tudi poklonimo junaštvu humanitarnega osebjia, ki izhajajo iz različnih družbenih okolij, vendar si vsi delijo prepričanje, da je trpljenje posameznika odgovornost vsakega izmed nas.

Datum obeleževanja tega dne označuje obletnico napada na sedež Združenih narodov v Bagdadu, zaradi katerega je umrlo 22 ljudi, med drugim tudi humanitarca Sergio Vieira de Mello.

Cilj mednarodnega dneva humanitarnih dejavnosti je postaviti potrebe ljudi v stiski v središče naše pozornosti in tudi poskrbeti, da zagotovo dobijo zaslužen pomoč.

Kaj nam o pomoči govorijo pregovori in slavni misleci?

- **Berač je človek, ki se je zanašal na pomoč prijateljev.** (Ruski pregovor)

- **Lažje je prenašati težko delo, ko deliš utrujenost z drugimi.** (Homer, antični grški pesnik)

- **Kaj je bistvo življenja? Služiti drugim in delati dobro.** (Aristotel, grški filozof)

- **Če imaš veliko, daruj svoje bogastvo. Če imaš malo, daruj svoje srce.**

(Arabski pregovor)

- **Najboljša je medsebojna pomoč. Ker vemo, da smo nepopolni, si skušajmo pomagati.** (Haruki Murakami, japonski pisatelj)

- **Nihče ni nekoristen na tem svetu, vsak lahko olajša breme svojih soljudi.** (Charles Dickens, angleški pisatelj, novinar in dramatik)

- **Bog pomaga tistim, ki si pomagajo sami.** (Islandski pregovor)

- **Edini, ki ima pravico kritizirati je kdor ima srce za pomoč.**

(Abraham Lincoln, ameriški politik in predsednik)

- **Najbolj pereče in trajno vprašanje v življenju je: Kaj delam za bližnjega?**

(Martin Luther King, ameriški baptistični duhovnik in borec za državljanske pravice)

- **Dokler sreča pomaga, se da tudi proti toku plavati.** (Hrvaški pregovor)

- **Denar ne zadošča. Ljudje potrebujejo predvsem vaše roke, da jim pomagajo, in vaša srca, da jih ljubijo.**

(sv. Mati Terezija, albanska redovnica in ustanoviteljica reda Misijonark ljubezni)

- **Kdor jemlje revnim, je morilec dobrodelnosti.**

Kdor jim pomaga, je virtuoz pravičnosti.

(sveti Avguštin, severnoafriški teolog, škof ter cerkveni oče in učitelj)

Izbral Jože Jan

KOLENDAR

Verski program tedna na: <https://sites.google.com/view/robertbrest>

“Ob koncu pa, Marija, končani bodo boji, pri tebi bom doma...”

Vsem prijateljem in znancem z žalostjo sporočamo, da je v soboto, 8. avgusta, v 85. letu starosti za večno zaspala v Gospodu naša draga mama, teta, babi in sestra

† **BREDA KRIŽ**
roj. ČERNIČ

Za vedno boš v našem spominu!

Zahvaljujemo se vsem, ki ste jo spremljali z molitvijo. Posebna

zahvala našemu župniku g. Franciju Cukjatiju za prinašanje svetega obhajila in darovano pogrebno sveto mašo, ter g. Robertu Brestu za darovano sveto mašo in molitve.

Priporočamo jo v molitev!

Žalujoci:

hčerka Marta in mož Andrej Golob;

sin Martin in žena Gabriela Bajda;

vnuki Tatjana in mož Pedro, Ivan, Ljudmila, Boris, Tomaž in Mikaela;

brata Peter in Janez Černič z družinama;

nečaki in nečakinje.

Buenos Aires – Tucumán – Metlika (Slovenija)

Marija je rekla:
“Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju”

(Lk 1, 47)

V 71. letu svojega življenja je odšla k Bogu

† **MARIJA (Mimi)**
BOKALIČ

Ker smo jo poznali od rojstva, vemo, da je Mimi ljubila našo Mater Marijo z vsem svojim srcem.

Zato se poslavljamo z veseljem, ker imamo zaupanje v Usmiljenega Očeta in z željo, da jo bo v svoje naročje prejela Nebeška Mati.

Spominjali se je bomo vse dni svojega življenja:

Njeni bratje Janez, Vinko, Jože in Miha ter vse sorodstvo.

Bog daj, da že počiva v miru.

Gotovo se tem željam pridružujejo vsi, ki so jo poznali vsa leta njenega delovanja v Župniji in Šoli Marije Kraljice v Slovenski Vasi v Lanusu.

Argentina, Slovenija, ZDA

Svobodno Slovenijo podpirajo

KOPAC S.A.
Fábrica de tubos y envases de cartón

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

Grupo HZ

briganti
PREMIUM LEATHER SHOES

GOLOMAX
SUPERMAYORISTA DE OFERTAS

CKC
LABORATORIOS CKC
ARGENTINA S.A.

CA
CONSULTORES
ASOCIADOS

oblak